

BONNIE GARMUS

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΧΗΜΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΙΛΑΕΙΡΑ ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Νοέμβριος 1961

Το 1961, τότε που οι γυναίκες φορούσαν κλειστά φορέματα με σφιχτή μέση, συμμετείχαν σε λέσχες κηπουρικής και φόρτωναν δίχως δεύτερη σκέψη ένα τσούρμο παιδιά σε αυτοκίνητα χωρίς ζώνες ασφαλείας, τότε που ούτε καν διαφαινόταν η γέννηση του κινήματος της δεκαετίας του εξήντα, πόσο μάλλον το γεγονός ότι οι συμμετέχοντες σε αυτό θα περνούσαν τα επόμενα εξήντα χρόνια αναλύοντάς το, τότε που οι παγκόσμιοι πόλεμοι είχαν πια τελειώσει και οι μυστικοί πόλεμοι είχαν μόλις αρχίσει, η τριαντάχρονη μητέρα της Μάντλεν Ζοτ σηκωνόταν κάθε πρωί πριν χαράξει, νιώθοντας απόλυτα βέβαιη για ένα και μόνο πράγμα: η ζωή της είχε τελειώσει.

Ωστόσο, παρά τη βεβαιότητά της αυτή, κατάφερνε πάντα να σηκωθεί και να ετοιμάσει το κολατσιό της κόρης της.

Τροφή για μάθηση, έγραψε η Ελίζαμπεθ σε ένα μικρό χαρτάκι και το έχωσε στο φαγητοδοχείο της κόρης της. Έπειτα κοντοστάθηκε με το μολύβι μετέωρο, σαν να άλλαξε γνώμη. Κι έγραψε σε ένα άλλο χαρτάκι: *Να αθλείσαι στα διαλείμματα, αλλά να ΜΗΝ αφήνεις ασυναίσθητα τα αγόρια να κερ-*

δίζουν. Έπειτα κοντοστάθηκε πάλι, χτυπώντας το μολύβι στο τραπέζι. *Δεν είναι της φαντασίας σου*, έγραψε σε ένα τρίτο χαρτάκι. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι πράγματι απαίσιοι. Και τοποθέτησε πάνω πάνω τα δύο τελευταία χαρτάκια.

Τα περισσότερα παιδιά στην ηλικία της Μάντλεν δεν ξέρουν να διαβάζουν, και όσα ξέρουν διαβάζουν λέξεις όπως «παπί» ή «τόπι». Όμως εκείνη άρχισε να διαβάζει από τριών ετών και τώρα, κοντεύοντας τα έξι πια, είχε τελειώσει σχεδόν όλον τον Ντίκενς.

Τέτοιο παιδί ήταν η Μάντλεν, ένα παιδί που μπορούσε να σιγομουρμουρίσει κάποιο κονσέρτο του Μπαχ αλλά δεν μπορούσε να δέσει τα κορδόνια του, που μπορούσε να εξηγήσει την περιστροφή της Γης αλλά μπερδευόταν στην τρίλιζα. Και αυτό ήταν το πρόβλημα. Διότι, ενώ οι μουσικές ιδιοφυΐες πάντα αναγνωρίζονται, δεν ισχύει το ίδιο για τους πρώιμους αναγνώστες. Κάτι που συμβαίνει επειδή οι πρώιμοι αναγνώστες είναι απλώς καλοί σε κάτι στο οποίο τελικά θα γίνουν καλοί και όλοι οι υπόλοιποι. Συνεπώς η πρωτιά τους δεν θεωρείται ξεχωριστή, απλώς ενοχλητική.

Και αυτό η Μάντλεν το αντιλαμβανόταν. Εξού και κάθε πρωί, αφού έφευγε η μητέρα της κι ενώ η γειτόνισσα και νταντά της, η Χάριετ, είχε αλλού στραμμένη την προσοχή της, φρόντιζε να βγάζει τα σημειώματα από το τσαντάκι της, να τα διαβάζει κι ύστερα να τα αποθηκεύει όλα σε ένα κουτί παπουτσιών στο βάθος της ντουλάπας της. Μία φορά, μάλιστα, προσποιήθηκε στο σχολείο πως ήταν σαν τα υπόλοιπα παιδιά, δηλαδή πως δεν μπορούσε να διαβάσει. Για τη Μάντλεν, το σπουδαιότερο όλων ήταν να ενσωμα-

τώνεσαι. Αδιάφευστη απόδειξη γι' αυτή τη σπουδαιότητα αποτελούσε η ίδια της η μητέρα: ουδέποτε είχε ενσωματωθεί, και να πώς κατέληξε.

Εκεί λοιπόν, στην πόλη Κόμονς της νότιας Καλιφόρνιας, όπου ο καιρός ήταν συνήθως ζεστός αλλά όχι υπερβολικά, ο ουρανός συνήθως γαλανός αλλά όχι υπερβολικά, κι ο αέρας καθαρός γιατί έτσι ήταν τότε ο αέρας, η Μάντλεν ξάπλωνε στο κρεβάτι της με μάτια κλειστά και περίμενε. Ήξερε πως πολύ σύντομα ένα απαλό φιλί θα χαίδευε το μέτωπό της, τα σκεπάσματα θα κάλυπταν προσεκτικά τους ώμους της, θα έφτανε στ' αυτί της ένα ψιθυριστό «Αδραξε τη μέρα». Και το αμέσως επόμενο λεπτό θα άκουγε τη μηχανή της Πιλίμουθ να παίρνει μπρος, τα λάστιχά της να τρίζουν καθώς θα έκανε πίσω για να βγει από το πάρκινγκ και την ταχύτητα να αλλάζει απότομα από όπισθεν σε πρώτη. Και τότε η μονίμως λυπημένη μητέρα της θα ξεκινούσε για το τηλεοπτικό στούντιο, όπου θα φορούσε την ποδιά της και θα έβγαине στο πλατό.

Η εκπομπή ονομαζόταν *Δείπνο στις έξι* και η Ελίζαμπεθ Ζοτ ήταν η αδιαμφισβήτητη σταρ της.

Ουόλτερ Πάιν

ΗΕλίζαμπεθ Ζοτ, αλλοτινή χημικός και ερευνήτρια, ήταν μια γυναίκα με αψεγάδιαστη επιδερμίδα και με τον αδιαφιλονίκητο αέρα ενός ανθρώπου που ουδέποτε υπήρξε ούτε και θα γινόταν μέτριος.

Όπως όλα τα μεγάλα αστέρια, έτσι κι εκείνη ανακαλύφθηκε. Παρότι στην περίπτωση της δεν έγινε σε αναψυκτήριο, ούτε την είδε κάποιος τυχαία, ούτε τη σύστησαν στο κατάλληλο άτομο. Εκείνο που οδήγησε στην ανακάλυψή της ήταν η κλοπή – συγκεκριμένα, η κλοπή φαγητού.

Η ιστορία ήταν απλή. Ένα κοριτσάκι, η Αμάντα Πάιν, που απολάμβανε το φαγητό με έναν τρόπο που κάποιοι ψυχοθεραπευτές θα έκριναν ανησυχητικό, έτρωγε το κολατσιό της Μάντλεν. Και αυτό συνέβαινε επειδή το κολατσιό της Μάντλεν δεν ήταν συνηθισμένο. Ενώ όλα τα άλλα παιδάκια μαसουλούσαν σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μαρμελάδα, η Μάντλεν άνοιγε το φαγητοδοχείο της και έβρισκε μια γενναία μερίδα από λαζάνια που είχαν περισσέψει από το προηγούμενο βράδυ, βουτυράτα κολοκυθάκια για συνοδευτικό, ένα εξωτικό ακτινίδιο κομμένο στα τέσσερα, πέντε γυαλιστερά

ντοματίνια, μια μικροσκοπική αλατιέρα, δύο ζεστά ακόμη από τον φούρνο μπισκότα με νιφάδες σοκολάτας και ένα καρό κόκκινο θερμός γεμάτο παγωμένο γάλα.

Όλα αυτά αποτελούσαν την αιτία που οι πάντες ήθελαν το κολατσιό της Μάντλεν, συμπεριλαμβανομένης της ίδιας της Μάντλεν. Ωστόσο εκείνη το έδινε στην Αμάντα, επειδή η φιλία απαιτεί θυσίες, αλλά και επειδή η Αμάντα ήταν η μοναδική σε ολόκληρο το σχολείο που δεν κορόιδευε το αλλόκοτο παιδί που ήξερε πολύ καλά ότι ήταν.

Μονάχα όταν η Ελίζαμπεθ πρόσεξε πως τα ρούχα της Μάντλεν κρέμονταν σαν μααραμένα σταφύλια στο κοκαλιάρικο κορμάκι της άρχισε να αναρωτιέται τι συνέβαινε. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της, η ποσότητα τροφής που λάμβανε καθημερινά η κόρη της ήταν ακριβώς αυτή που χρειαζόταν για τη βέλτιστη ανάπτυξή της, κάνοντας την απώλεια βάρους να μοιάζει επιστημονικά ανέφικτη. Μήπως είχε πάρει απότομα ύψος; Όχι. Είχε συμπεριλάβει το ύψος στους υπολογισμούς της. Μήπως είχε κάνει την πρώτη εμφάνισή της κάποια διατροφική διαταραχή; Κάτι τέτοιο αποκλειόταν. Η Μάντλεν έτρωγε σαν γουρούνι τα βράδια. Λευχαιμία; Σε καμία περίπτωση. Η Ελίζαμπεθ δεν συνήθιζε να κινδυνολογεί – δεν ήταν ο τύπος του ανθρώπου που ξαγρυπνάει τις νύχτες με τη σκέψη ότι το παιδί του απειλείται από ανιάτες ασθένειες. Ως επιστήμονας, ανέκαθεν αναζητούσε μια λογική εξήγηση, και μόλις είδε την Αμάντα Πάιν με τα χειλάκια της κόκκινα από τη σάλτσα ντομάτας κατάλαβε ότι την είχε βρει.

* * *

«Κύριε Πάιν!» είπε η Ελίζαμπεθ ορμώντας ένα απομεινόμενο Τετάρτης στο τηλεοπτικό στούντιο της περιοχής και προσπερνώντας αδιάφορα τη γραμματέα. «Σας τηλεφωνώ τρεις μέρες τώρα και δεν είχατε την ευγένεια να με καλέσετε ούτε μία φορά. Λέγομαι Ελίζαμπεθ Ζοτ. Είμαι η μητέρα της Μάντλεν Ζοτ, τα κορίτσια μας είναι συμμαθήτριες στο νηπιαγωγείο του Δημοτικού Σχολείου Γούντι, και ήρθα εδώ για να σας πω ότι η κόρη σας παριστάνει τη φίλη στη δική μου με ανταλλάγματα». Και, βλέποντάς τον σαστισμένο, πρόσθεσε: «Η κόρη σας τρώει το κολατσιό της δικής μου».

«Τ-το κολατσιό;» ψέλλισε απορημένος ο Ουόλτερ Πάιν, καθώς παρατηρούσε την εντυπωσιακή γυναίκα που στεκόταν μπροστά του, με την ολόλευκη εργαστηριακή ποδιά της να εκπέμπει ένα θείο φως, με εξαίρεση μία λεπτομέρεια: τα αρχικά «Ε.Ζ.» κεντημένα με κόκκινο χρώμα ακριβώς πάνω από το τσεπάκι.

«Η κόρη σας η Αμάντα» επανέλαβε η Ελίζαμπεθ «τρώει το φαγητό της δικής μου. Και αυτό προφανώς συμβαίνει εδώ και μήνες».

Ο Ουόλτερ την κοιτούσε αποσβολωμένος. Ψηλή και αδύνατη, με μαλλιά στο χρώμα του φρυγανισμένου ψωμιού, τραβηγμένα πίσω και στερεωμένα με ένα μολύβι, στεκόταν εκεί με τα χέρια στη μέση, χείλη προκλητικά κόκκινα, επιδερμίδα λαμπερή, μύτη ολόγεια. Τον κοίταζε αφ' υψηλού σαν γιατρός στο πεδίο της μάχης που προσπαθεί να αξιολογήσει αν αξίζει τον κόπο να σωθεί ο τραυματίας.

«Και το γεγονός ότι παριστάνει τη φίλη της Μάντλεν για

να παίρνει το φαγητό της» συνέχισε «είναι κυριολεκτικά ελεεινό».

«Π-ποια είπατε ότι είστε;» ρώτησε διστακτικά ο Ουόλτερ.

«Η Ελίζαμπεθ Ζοτ!» μούγκρισε εκείνη. «Η μητέρα της Μάντλεν Ζοτ!»

Ο Ουόλτερ κούνησε το κεφάλι προσπαθώντας να καταλάβει. Ως έμπειρος παραγωγός απογευματινών τηλεοπτικών εκπομπών, ήξερε καλά από μελοδραματισμούς. Όμως τώρα... Συνέχισε να την κοιτάζει. Ήταν εκθαμβωτική. Τον είχε πραγματικά καθηλώσει. Μήπως είχε έρθει για κάποια ακρόαση;

«Με συγχωρείτε» της είπε τελικά «αλλά όλοι οι ρόλοι νοσοκόμας έχουν ήδη δοθεί».

«Ορίστε;» του πέταξε απότομα εκείνη.

Ακολούθησε παρατεταμένη σιωπή.

«Η Αμάντα Πάιν...» επανέλαβε η Ελίζαμπεθ.

Ο Ουόλτερ ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«Η κόρη μου; Α!» έκανε και ξαφνικά φάνηκε ανήσυχος. «Τι τρέχει με την κόρη μου; Είστε γιατρός; Από το σχολείο της;» ρώτησε και πετάχτηκε όρθιος.

«Για όνομα του Θεού, όχι» απάντησε η Ελίζαμπεθ. «Είμαι χημικός. Έκανα όλο τον δρόμο μέχρι εδώ από το Χέιστινγκς την ώρα του μεσημεριανού μου διαλείμματος επειδή δεν απαντήσατε στα τηλεφωνήματά μου». Κι επειδή εκείνος συνέχιζε να δείχνει σαστισμένος, φρόντισε να εξηγηθεί. «Από το Ινστιτούτο Ερευνών Χέιστινγκς. Εκεί όπου “Οι πρωτοποριακές έρευνες πρωτοπορούν”» είπε,

ξεφυσώντας αγανακτισμένη με το ανόητο σλόγκαν. «Το θέμα είναι πως κάνω μεγάλη προσπάθεια να ετοιμάσω ένα θεραπευτικό γεύμα για τη Μάντλεν, πράγμα που είμαι σίγουρη ότι κάνετε κι εσείς για το δικό σας παιδί». Κι όταν εκείνος συνέχισε να την κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει, πρόσθεσε: «Επειδή νοιάζεστε για τη νοητική και σωματική ανάπτυξη της Αμάντα. Επειδή γνωρίζετε πως η ανάπτυξη αυτή βασίζεται στη σωστή ισορροπία βιταμινών και μεταλλικών στοιχείων».

«Το θέμα είναι ότι η κυρία Πάιν...»

«Ναι, ξέρω. Αγνοείται η τύχη της. Προσπάθησα να επικοινωνήσω μαζί της, αλλά έμαθα ότι μένει στη Νέα Υόρκη».

«Έχουμε χωρίσει».

«Δυσάμαι που το ακούω, αλλά το διαζύγιο δεν έχει καμία σχέση με το κολατσιό».

«Εκ πρώτης όψεως μπορεί να φαίνεται έτσι, αλλά...»

«Μπορούν και οι άντρες να φτιάχνουν φαγητό, κύριε Πάιν. Δεν είναι βιολογικά ανέφικτο».

«Βεβαίως» συμφώνησε εκείνος, τραβώντας μια καρτέκλα. «Παρακαλώ, κυρία Ζοτ, παρακαλώ, καθίστε».

«Έχω κάτι στο κύκλοτρο» τον ενημέρωσε εκείνη ενοχλημένη, κοιτώντας το ρολόι της. «Συνεννοηθήκαμε, ναι ή όχι;»

«Κυκλο... τι;»

«Επιταχυντής υποατομικών σωματιδίων».

Η Ελίζαμπεθ έριξε μια ματιά στους τοίχους. Ήταν γεμάτοι κορνιζαρισμένες αφίσες που διαφήμιζαν μελοδραματικές σαπουνόπερες και φαντασμαγορικά τηλεπαιχνίδια.

«Όλα δικές μου παραγωγές» την πληροφόρησε ο Ουόλτερ, νιώθοντας ξαφνικά ντροπή για τη φτήνια των εικόνων. «Ίσως έχετε δει κάποια...»

Η Ελίζαμπεθ στράφηκε προς το μέρος του.

«Κύριε Πάιν» είπε με ύφος κάπως πιο συμφιλιωτικό «λυπάμαι που δεν έχω τον χρόνο ούτε τη δυνατότητα να φτιάξω το μεσημεριανό της κόρης σας. Γνωρίζουμε καλά και οι δυο μας πως το φαγητό είναι ο καταλύτης που ξεκλειδώνει τις δυνατότητες του εγκεφάλου μας, ενώνει τις οικογένειές μας και καθορίζει το μέλλον μας. Ωστόσο...» Δεν απόσωσε τα λόγια της, καθώς τα μάτια της καρφώθηκαν, μισοκλείνοντας αποδοκιμαστικά, στην αφίσα μιας σαπουνόπερας που έδειχνε μια νοσοκόμα να προσφέρει τις ιδιαίτερες περιποιήσεις της σε έναν ασθενή. «Μα δεν υπάρχει κανείς που να έχει τον χρόνο να διδάξει ολόκληρη τη χώρα πώς να φτιάχνει φαγητό που ν' αξίζει τον κόπο; Μακάρι να τον είχα εγώ, αλλά δεν τον έχω. Μήπως τον έχετε εσείς;»

Καθώς γυρνούσε να βγει από το δωμάτιο, ο Πάιν, μη θέλοντας να την αφήσει να φύγει και δίχως να μπορεί να φανταστεί τι θα έθετε σε κίνηση, έσπευσε να της πει:

«Περιμένετε! Σας παρακαλώ, σταματήστε. Σας παρακαλώ! Τι... τι είπατε μόλις τώρα; Αυτό για το ότι θα έπρεπε κανείς να διδάξει ολόκληρη τη χώρα πώς να φτιάχνει φαγητό που... που ν' αξίζει τον κόπο;»

Το Δείπνο στις έξι έκανε το ντεμπούτο του τέσσερις εβδομάδες αργότερα. Και, παρότι δεν ενθουσιάστηκε ιδιαίτερα με την ιδέα –άλλωστε εκείνη ήταν ερευνήτρια χημικός–, η

Ελίζαμπεθ δέχτηκε τη δουλειά για τους συνήθεις λόγους: πλήρωνε καλά, κι εκείνη είχε ένα παιδί να συντηρήσει.

Από την πρώτη κιόλας μέρα που η Ελίζαμπεθ φόρεσε την ποδιά και μπήκε στο πλατό φάνηκε ξεκάθαρα ότι είχε αυτό το «κάτι», δηλαδή ένα αόριστο και απολύτως ευχάριστο από άποψη τηλεθέασης χαρακτηριστικό. Επειδή όμως ήταν και άνθρωπος με βάθος –πολύ ειλικρινής, πολύ συγκροτημένη–, ο κόσμος δεν ήξερε τι γνώμη να σχηματίσει για εκείνη. Σε άλλες εκπομπές μαγειρικής πρωταγωνιστούσαν καλосυνάτοι σεφ που κατέβαζαν και μερικά ποτηράκια σέρι, αλλά η Ελίζαμπεθ Ζοτ παρέμενε πάντα σοβαρή. Ποτέ δεν χαμογελούσε. Ποτέ δεν αστειευόταν. Και η μαγειρική της ήταν ξεκάθαρη και προσγειωμένη όσο κι εκείνη.

Μέσα σε έξι μήνες η εκπομπή της Ελίζαμπεθ ήταν ήδη ανερχόμενο αστέρι. Μέσα σε έναν χρόνο είχε γίνει θεσμός. Και μέσα σε δύο χρόνια είχε αποδείξει τη μυστηριώδη δυναμική της να ενώνει όχι μόνο γονείς με τα παιδιά τους αλλά και πολίτες με τη χώρα τους. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς πως, όταν η Ελίζαμπεθ Ζοτ τέλειωνε το μαγείρεμα, ένα ολόκληρο έθνος καθόταν να φάει.

Ακόμα και ο αντιπρόεδρος Λίντον Τζόνσον παρακολουθούσε την εκπομπή της. «Θέλετε να μάθετε τι πιστεύω;» είπε κάποτε αποπέμποντας με μια χειρονομία έναν επίμονο δημοσιογράφο. «Πιστεύω ότι θα έπρεπε να γράφετε λιγότερο και να βλέπετε τηλεόραση περισσότερο. Ξεκινήστε με το Δείπνο στις έξι, αυτή η Ζοτ ξέρει πολύ καλά τι κάνει».

Και πράγματι ήξερε. Η Ελίζαμπεθ Ζοτ ποτέ δεν θα κα-

θόταν να δείξει πώς φτιάχνονται σαντουιτσάκια με αγγούρι ή ανάλαφρα σουφλέ. Οι συνταγές της ήταν χορταστικές: φαγητά του φούρνου, της κατσαρόλας, πράγματα που μαγειρεύονταν σε τεράστια μεταλλικά σκεύη. Έδινε ιδιαίτερη βαρύτητα στις τέσσερις ομάδες τροφίμων. Πίστευε στις γενναίες μερίδες. Και επέμενε πως κανένα αξιόλογο πιάτο δεν αξίζει να έχει χρόνο παρασκευής πάνω από μία ώρα. Έκλεινε κάθε εκπομπή της με τη χαρακτηριστική ατάκα: «Παιδιά, στρώστε το τραπέζι. Η μητέρα σας χρειάζεται λίγο χρόνο για τον εαυτό της».

Ξαφνικά όμως ένας διακεκριμένος δημοσιογράφος έγραψε ένα άρθρο με τίτλο «Γιατί τρώμε ό,τι μας σερβίρει», στο οποίο αναφερόταν σε εκείνη αποκαλώντας τη «Λιμπιστή Λίζι», ένα παρατσούκλι που, επειδή ήταν εύστοχο και έκανε παρήχηση, της κόλλησε τόσο γρήγορα όσο και στο χαρτί που τυπώθηκε. Έκτοτε πολλοί ξένοι τη φώναζαν «Λιμπιστή», όμως η κόρη της, η Μάντλεν, την έλεγε «μαμά» και, παρότι παιδί, αντιλαμβανόταν ότι το συγκεκριμένο παρατσούκλι υποβάθμιζε τα χαρίσματα της μητέρας της. Ήταν χημικός, όχι τηλεμαγείρισσα. Και η Ελίζαμπεθ, αμήχανη μπροστά στο μοναχοπαίδι της, ντρεπόταν.

Κάποιες φορές τα βράδια η Ελίζαμπεθ, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, απορούσε με την κατάληξη της ζωής της. Μα η απορία της δεν κρατούσε πολύ, γιατί ήξερε ήδη την απάντηση.

Είχε όνομα. Κάλβιν Έβανς.

**Η γραφή της Garmus είναι
εκκλησιαστική. Τα οξυδερκή
της οχόλια για τη ζωή,
τη θρησκεία, τον φανατισμό,
τον μισογονισμό και
την ανθρώπινη βλακεία
καταλήγουν σε αξιομνημόνευτα
αποφθέγματα. Ετοιμαστείτε
να γελάσετε, να κλάψετε και
να αγαπήσετε την Ελίζαμπεθ
για πάντα.**

BOOK REPORTER

**Η Garmus γοιτεύει.
Έχει δημιουργήσει
ένα αξέχαστο σύνολο
πειραματικών,
ιδιόρρυθμων χαρακτήρων.
Μας παραδίδει ένα αστείο
μυθιστόρημα ακριβώς
τη στιγμή που
το χρειαζόμαστε.**

WASHINGTON POST

**Γοιτευτικό, ελπιδοφόρο,
και γεμάτο ενέργεια!
Κι ένας από τους ήρωες
είναι αυτός ο υπέροχος
οκύλος! Απολαυστικό!**

PEOPLE MAGAZINE

**Ακαταμάχητο,
χορταστικό και γεμάτο
ορμή. Σου θυμίζει
ότι πάντοτε η αλλαγή
χρειάζεται χρόνο
και πάθος.**

NEW YORK TIMES

ISBN:978-618-03-2850-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82850

metaixmio.gr